

den Kommune, hvor den paagældende Løsgænger er forførgelsesberettiget, til at beholde ham hjemme eller i ethvert Fald til kun at sende ham ud, naar det kan bevise, at han kan faae Arbeide og Underhold andetsteds. Nei, Sagen er den, at Kommunernes Fattigbestyrelser skubbe disse Mennesker fra sig saameget som muligt. Naar en saadan Person kommer hjem, gjælder det blot om snarest muligt at faae ham paa Vandring igjen, og Fattigbestyrelsen giver ham derfor, som sagt, 1 eller 2 Rd. og lader ham saa spadserere. Her er ganske vist en Medsyldig, og det er Politiet; det kan jeg ikke negte. Det maa indrømmes, at den anden Narfag er den, at Politistyret ikke er saa godt, som det skulde være; det overlades meget ofte til den yngste Kontorist paa Politikamret at vise disse Personers Vandrebøger, man søger blot at blive af med dem snarest muligt, man søger blot at faae dem bort for ikke at have Uleilighed af dem, og det er ganske vist en Feil; men Hovedfeilen ligger dog hos selve Fattigbestyrelsen. Jeg vil blot nævne Tilstanden her i Kjøbenhavn; jeg kan tale derom, thi jeg har selv i min egen Udfornhed saa ofte haft Exempel herpaa. Naar Foraaret kommer, bliver en hel Del af disse overvintrede Gadegaardslemmer sendte ud med denne Nagsdaler for at søge Arbeide, i Stedet for at saadanne Personer ikke skulde have Lov til at forlade deres Hjemsted, uden at bevise, at de kunne faae Arbeide og ernære sig andetsteds. Deri ligger som sagt Feilen, og jeg tror ingenlunde, at den kan søges i den mindre væsentlige Ting, om de blive straffede med Fængsel paa Vand og Brød eller med Denfættelse i en Evangsarbeidsanstalt. Den ærede Ordfører yttrede, at det vistnok var Praxis paa de fleste Steder at anvende Evangsarbeide i Stedet for Vand- og Brødstraf. Det tror jeg ikke. Jeg vil snarere sige, at hvor man har en Evangsarbeidsanstalt paa Stedet, benytter man den, men andre Steder derimod saa godt som aldrig, fordi det er for kostbart; og her kommer nu en anden Betragtning til, som jeg heller ikke vil tilbageholde, og det er Udgifterne. Det ærede Udvalg har jo i dette Lovforslag mod sin Villie været særlig heldigt med at bebyrde Kjøbstæderne. Jeg vil blot i saa Henseende minde om dets § 26, som blev vedtaget, hvorved Kjøbstæderne jo have faaet en langt større Byrde, men Hensyn til Sygeforplejningen end de tidligere havde. Det er jo vitterligt, at navnlig alle Bagabonder søge til Kjøbstæderne, naar de blive syge. Tidligere havde man 6 Ugers Kur, nu er det bleven til en 6 Maaneders, og ikke alene skal man sørge for disse Personer, naar de blive syge, men man skal ogsaa understøtte deres Familie. Dette er en stor Byrde; men den Byrde, man her ved denne Bestemmelse i § 33 vil lægge paa Kjøbstæderne er ulige større. Naar det bliver slaet fast, at Enhver, som straffes for Løsgængeri og Bøtteri, skal

anbringes i en Evangsarbeidsanstalt, saa vil det for enkelte Jurisdiktioner forøge Befolkningen til langt mere end det Tidobbelte. Det er jo vitterligt, at de fleste Bøttere og Løsgængere tages i Kjøbstæderne; paa Landet sfer det kun sjældent, men, naar de komme til Kjøbstæderne, hvor der er Politi, blive de tagne. En saadan Person bliver anholdt, overbevist og dømt, Afhamme i Reglen paa samme Dag, og henfættes paa Vand og Brød, naar han afvises ved Dommen; altsaa den Historie er ikke særlig, hvad Befolkningen angaar. Skal man derimod sende ham til en lang bortliggende Evangsarbeidsanstalt; — lad os blot sige, at der er 5—6 Mil til den nærmeste Evangsarbeidsanstalt, og det kan meget let være Tilfældet, naar der kun er 11 saadanne Anstalter i hele Landet, og der er hele Vinter, hvor der ingen saadan findes — saa vil en saadan Personers Afstraffelse i en Maaned koste 20—30 Rd. Naar vi nu erindre, at der i 1870 blev, som den høitærede Justitsminister forleden Dag oplyste, straffet 1,260 Personer for Løsgængeri og Bøtteri, og vi blot vil sige, at 1000 af dem ere straffede i Kjøbstæderne, saa vil det være 20—30,000 Rd., man der lægger som en ny Byrde paa Kjøbstæderne. Omkostningerne skulde nemlig udredes som Delinventomkostninger, og da der ikke med Hensyn til dem existerer noget Tælleskab mellem Kjøbstæderne og Landet, blive de reparerede paa Kjøbstæderne. Det er efter min Mening en Udgift, der vil være temmelig sølelig navnlig for de Kjøbstæder, hvor Politiet virkelig tager sig noget af Løsgængere og Bøttere. Paa Landet vil det naturligvis blive tilsvarende kostbart; der er altsaa ikke her Tale om Prægravation for den ene eller den anden Side, men Sagen bliver i det Hele for kostbar. Lad mig ogsaa indrømme og give den ærede sidste Daler Ret i, at maaste mangfoldige af disse Personer have godt af at prøve, hvad det vil sige at arbejde, saa kan man dog ogsaa lade et saadant theoretisk Hensyn faae vel megen Overvægt, naar det viser sig, at den praktiske Udørelse vil blive altfor kostbar. Naar det ærede Udvalg her i § 33 holder paa, at Løsgængere og Bøttere ingenlunde bør anses med Vand og Brød, vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det ærede Udvalg da ogsaa i Lovforslagets § 58 burde forandre den Straf af Fængsel paa Vand og Brød, som der er sat for et aldeles lignende Forhold, nemlig for Gaandværksjænder, der ikke følge den i Vandrebogen anviste Reiseroute og altsaa gjøre sig skyldige i Løsgængeri. Vand og Brød-Straffen burde altsaa ogsaa i dette Tilfælde forandres til Evangsarbeide; det er imidlertid Noget, jeg ikke skal holde paa. — Hvad den høitærede Justitsministers Forslag angaar, som gaar ud paa, at man skal fastsætte, at i Evangsarbeidsanstalter anbringes „saavidt muligt“ Enhver der straffes for Løsgængeri og Bøtteri, saa maa jeg sige,